

**Copiii nesupravegheați,
vor face ceea ce nu vă așteptați!**

**Campanie realizată de revista "Biserica din sufletul copilului"
pentru protejarea copiilor împotriva efectelor negative
ale calculatorului și televizorului.**

Revista se distribuie GRATUIT tuturor elevilor
din clasele I - VIII din județul Suceava

BISERICA din sufletul copilului

**Vorbește cum îți este vorba
și poartă-te cum îți este portul în Bucovina!**

- 4 Sfântul Ilie
- 6 O, om!
- 7 Noi toți venim din țara copilăriei
- 8 Ascunzătoarea din inimă
- 9 Copil de încredere sunt și eu
- 10 Sfânta Împărtășanie
- 11 Sfânta Scriptură despre...
- 12 Liturgia catehumenilor
- 14 Creionul bunicului
- 15 Părintele Paisie de la Sihla
- 16 Povestea păsărilor călătoare
- 18 Timpul liber și televizorul
- 19 Cuvintele înțelepte ale bunicii
- 23 Cât de grav este blestemul
- 24 Vasul spart
- 25 Briciul și rugina
- 26 Jocuri
- 28 Pianistul
- 29 Premiere
- 30 Mărturia izvorului

Nota la purtare!

Nota dată elevului la învățătură sau la purtare are darul, rostul de a îndemna la mai mult efort de însușire a cunoștințelor, a respectului, de sporirea strădaniilor în comportarea morală.

Despre cel cu multe cunoștințe dar cu o comportare dezordonată, străină de **morala creștină**, se spune în popor că este „brânză bună în burduf de câine” sau că „este un om de nimic”.

Nota scăzută la purtare mârșnește și trebuie să mârșnească atât pe școlar cât, mai ales pe părinți. Această îngrijorare și această mârșnire trebuie să fie un îndemn spre o sporire a efortului moral întru cumințenie. *Eliminarea din școală a notei la purtare înseamnă expunerea elevului la o viață dezordonată, la imoralitate,*

la o dezintegrare a persoanei umane. Omul care-și trăiește viața fără un efort intelectual sau moral este mai prejos decât un animal; animalul nu are simțământul imoralității, dar are instinctul conservării integrității și chiar al sacrificiului apărării vieții lui și a celor ai lui. Să ne gândim la femela care-și apără puii de primejdia care-i amenință.

Prin desființarea notei la purtare se aduce ca motivație, faptul că elevul trebuie scutit de stresare, că trebuie să-și trăiască viața în toată libertatea dictată de instinctele cărnii, de simțământul omului care a întors spatelui lui Dumnezeu. Astăzi se spune, și pe bună dreptate, că cei din Uniunea Europeană vor să clădească o societate omenească fără Dumnezeu. Istoria omenirii nu cunoaște o asemenea societate. Societățile, statele sau imperiile care s-au lepădat de Dumnezeu și mai ales care au renunțat la o comportare în viață fără **dreptul moralei creștine** au dispărut. Societatea orânduirii comuniste a vrut ca oamenii să trăiască fără credință în Dumnezeu și fără morala creștină; după 70 de ani de cele mai mari masacre omenești a dispărut. Unde duce lipsa de educație și de disciplinare a comportării elevului neascultător de părinți care l-au născut și crescut înțelegem practic din următoarea istorioară:

O mamă a lăsat pe fiul ei să-și trăiască viața în dezordine morală, făcând ce vroia el, ajungând să facă și crimă; ca urmare a fost judecat și condamnat la moarte. Înainte de

executarea pedepsei a fost întrebat care este ultima dorință. A spus că vroia să vină mama ca să-i spună un cuvânt. Mama a venit și fiul condamnat la moarte a spus mamei să se apropie de cușca în care se afla să se apropie cât mai mult să-i spună ceva la ureche; ea s-a apropiat cu urechea de grătile cuștii, iar fiul cu dinții a rupt urechea mamei spunându-i: dacă îmi rupeai urechea când eram mic nu mă mai aflam în această cușcă a morții.

Nu scăderea notei la purtare este o nenorocire pentru un copil, ci lăsarea lui în voile sale străine și chiar potrivnice moralei creștine. Trăirea vieții înseamnă un efort permanent, efort care aduce mulțumire mai ales atunci când reușești să-ți disciplinezi comportarea; o comportare morală înseamnă o armonie, o plăcere, o bucurie în viața omului privit ca și chip al lui Dumnezeu, adică un om, o ființă înzestrată cu rațiune, conștiință și simțăminte morale.

Varga de care pomeneste Sfânta Scriptură nu este pentru pedepsire, ci pentru îndreptare. Nota scăzută la purtare vine în ajutorul elevului de a se realiza ca persoană călăuzită de rațiune și conștiință și nu de instinctele cărnii, mult sub nivelul instinctelor animalelor.

Nădăjduim ca dascălii școlilor noastre și părinții copiilor nu se vor lăsa înșelați de cei care vor să distrugă demnitatea omului.

+ PIMEN,
Humen

Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

Sfântul Prooroc Ilie

- făclia arzătoare a Credinței -

Sfântul Ilie era feciorul lui Sovac, preotul din Vechiul Testament și locuia în cetatea Tezve, de dincolo de Iordan, de unde și numele de Ilie Tezviteanul. A trăit cu peste 800 de ani înainte de nașterea lui Iisus Hristos pe vremea lui Ahab, regele iudeilor.

Soția regelui, Isabela, era din Fenicia și era închinătoare la idoli, închinându-se zeului Baal. Ea își îndemna soțul să-și părăsească credința în Dumnezeu, să se închine acestui zeu și să-și silească poporul să renunțe la propria Credință și s-o accepte pe cea păgână.

Regele a dat poruncă ca tot poporul să se închine idolilor, prigonind pe cei care își apărau credința, ridicând temple păgâne în tot pământul Israel în cinstea idolului Baal.

Când Sfântul Ilie a aflat de porunca regelui, l-a muștrat cerându-i să renunțe la închinarea la idoli. Deși cuvintele proorocului aveau putere multă, fiind insuflate de Duhul Sfânt, regele a rămas neclintit în cinstirea idolilor mincinoși. Văzând necredința care a cuprins întregul popor, Sfântul Prooroc Ilie a primit putere de la Dumnezeu să încuie cerul timp de trei ani și jumătate, fără să mai dea strop de ploaie și nici rouă să nu mai cadă pe pământ.

Amenințat cu moartea de către rege, Sfântul Ilie s-a retras în

pustiul Hozveei lângă un pârau unde a petrecut în rugăciune trei ani. În acest timp o mulțime de oameni și animale au murit de foame, dar Sfântul Prooroc Ilie a fost hrănit în chip minunat, prin corbi. Când a secăt și pâraul, a coborât într-o cetate din Sarepta Sidonului și a cerut găzduire unei femei văduve din acel oraș (III Regi cap. 17). Acea femeie, deși foarte săracă, era de o mare bunătate și la cererea proorocului i-a pregătit o turtă din puțină făină și uleiul pe care îl mai avea.

După câteva zile însă, singurul copil al acelei femei a murit. Atunci Sfântul Ilie s-a rugat Domnului și, suflând de trei ori peste copil, l-a înviat și l-a dat sănătos în brațele mamei sale.

După cei trei ani și jumătate, proorocul a dovedit că străvechea credință pe care o apăra el era credința cea adevărată. Foamea a încetat, printr-o ploaie binecuvântată la rugăciunea proorocului. Pe muntele Horeb, Sfântul Ilie s-a învrednicit de fericirea de a-L vedea pe Dumnezeu, sub chipul unei adieri de vânt lin.

Viața Sfântului Ilie nu s-a sfârșit ca a oricărui pământean. Pentru marea sa virtute, Dumnezeu l-a luat cu trupul la cer într-o căruță de foc sub ochii uimiți ai ucenicului său Elisei, căruia Sfântul Ilie i-a lăsat jocul

său din oaie și i-a mai dăruit și puterea de a face minuni și proorocii. Sfântul Ilie împreună cu Moise a apărut pe Muntele Tabor la Schimbarea la față a Domnului Iisus Hristos, când Mântuitorul a vrut să le arate ucenicilor slava dumnezeirii Sale.

Înainte de a doua venire a lui Hristos, Sfântul Ilie va coborî pe pământ pentru a le vorbi oamenilor despre Dumnezeu și-i va înfrunța pe dușmanii Domnului.

Sfântul mare Prooroc Ilie,

sărbătorit la 20 iulie, este considerat un mare făcător de minuni și aducător de ploaie în vreme de secetă. În popor se zice că atunci când tună și fulgeră, Sfântul Ilie cutreieră cerul în carul său de foc.

Să-l rugăm și noi pe acest mare prooroc cu inimi arzătoare să ne ocrotească de orice rău și să ne dăruiască puțin din râvna și curajul său pentru **apărarea drepte credințe**.

Liliana Jardă, Suceava

Icoană de Iuliana Băican, cl. a V-a, Șaru Dornei

O, om!

O, om! ce mari răspunderi ai de tot ce faci pe lume,
de tot ce spui în scris sau grai, de pilda ce la alții-o dai,
căci ea, mereu, spre iad sau Rai pe mulți o să-i îndrume.

Ce grijă trebuie să pui în viața ta, în toată,
căci gândul care-l scrii sau spui s-a dus... în veci nu-l mai aduni,
și vei culege roada lui ori viu, ori mort, odată.

Ai spus o vorbă... vorba ta, mergând din gură-n gură
va-nveseli sau va-ntrista, va curăți sau va-ntina,
rodind sămânța pusă-n ea de dragoste sau ură.

Scrii un cuvânt... cuvântul scris e-un leac sau o otravă.
Tu vei muri, dar tot ce-ai scris rămâne-n urmă drum deschis
spre înălțare sau abis, spre-jale sau spre slavă.

Ai spus un cântec... versul tău rămâne după tine
îndemn spre bine sau spre rău, spre curăție sau desfrâu,
lăsând în inimi rodul său de har sau de rușine.

Arăți o cale... calea ta în urma ta nu piere,
e calea bună sau e rea, va prăbuși sau va-nălța,
vor merge suflete pe ea spre cer sau spre durere.

Trăiești o viață... viața ta e una, numai una.
oricum ar fi, tu nu uita cum ți-o trăiești vei câștiga
ori fericiri pe veci prin ea, ori plâns pe totdeauna.

O, om! ce mari răspunderi ai. Tu vei pleca din lume,
dar ce ai spus prin scris sau grai, sau chiar prin pilda care-o dai
pe mulți, pe mulți spre iad sau Rai mereu o să-i îndrume.

Deci nu uita!... Fii credincios cu grijă și cu teamă
să lași în urma ta sfios, un semn, un gând, un drum frumos,
căci pentru toate, ne-ndoios odată vei da seamă.

Noi toți venim din țara copilăriei

Copilăria este cea mai frumoasă parte din viață. Ea este ca un boboc mic și firav, iar cu trecerea anilor începe să își desfășoare petalele rând pe rând, până la maturitate. Copilăria este roua dimineții ce cade peste natură, lăsând în urma ei pagini de amintire.

Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul cu maximă intensitate, în care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea.

Apoi, pe măsură ce trec anii, devenim mai serioși, zâmbim mai puțin, nu ne mai bucurăm de orice nimic care ni se oferă, avem gusturi, pretenții rafinate... Nu mai iubim cu detașare și pasiune, nu mai roșim atunci când greșim, nu mai chiuim de bucurie atunci când cineva ne îndeplinește o dorință mult așteptată.

Nu știm când începe și nu știm când se termină copilăria. Știm doar că la un moment dat avem pretenția și dorim să fim tratați ca adulți. Ne trezim doar că nu mai suntem copii, că am ieșit din copilărie, uneori fără să o fi trăit pe deplin...

Ajungând la maturitate, toți își doresc să se întoarcă în trecut, să se rupă de prezent, să uite pentru câteva clipe responsabilitățile, îndatoririle de care sunt urmăriți pas cu pas și așa să deschidă cutia cu amintiri și să se scufunde în trecut, acolo unde erau odată copii.

Să ne bucurăm de această lume și să nu încercăm să forțăm prezentul încercând să devenim mai maturi, mai altfel decât suntem cu adevărat, să trăim astfel încât să putem vorbi nepoților noștri despre o copilărie cum n-a mai fost.

*Roman Roxana, cl. a VII-a,
Vîcovu de Sus*

Ascunzătoarea din inimă...

Măriuca alerga prin livadă, spre ascunzătoarea ei dintre meri. Nici măcar nu închisese portița dinspre casă. Era foarte supărată. La școală își ținuse lacrimile să nu izbucnească în plâns, dar acum era la adăpost de privirile copiilor și putea plânge în voie.

Era foarte supărată și mâhnită. Ar fi vrut să poată să spună cuiva ce durere mare are, dar cui să-i spună!? În momente de astea simțea cel mai tare lipsa mamei. Și câte nu ar fi vrut să-i spună... Ar fi vrut să se plângă de copiii care râdeau de hainele ei vechi, deși erau curate, de copiii care o ignorau atunci când se jucau, de cât de mult o dorea faptul că niciodată nu venea nimeni la ședința cu părinții, de faptul că nimeni, dar absolut nimeni nu găsisese timp pentru a o mângâia, de a-i spune un cuvânt de alint, de a-i spune o vorbă bună.

Nu, nu avea de ce să se plângă de mama Elena cum îi spusese de prima dată femeii care o luase și avea grijă de ea încă de când avea doi anișori. Avusese grijă de ea, îi dădea mâncare, îi mai cumpăra din când în când câte o hăinuță, din pensia mica ei pensie, dar nu avusese niciodată o jucărie care să fie numai a ei, deși își dorea foarte mult măcar păpușa aceea pe care Liliana, colega ei de clasă, o aruncase săptămâna trecută la gunoi.

Acum, mama Elena era slăbită de puteri, abia mai putea merge să mai aibă grijă de cele de prin curte. Cum s-o mai necăjească... Dar își dorea așa de mult să-i spună cuiva durerea pe care o simțise când astăzi nu a fost chemată și ea de ceilalți colegi să sărbătorească ziua lor, a copiilor. Când a văzut că toți au plecat în grup fără să-i adreseze nici un cuvânt, nici o invitație, iar ea a rămas singură în clasă, nu a mai putut răbda și a plecat acasă. Măcar să n-o supere pe doamna, care era așa de bună și nu ținea cont de faptul că era a nimănui și o socotea la fel cu ceilalți.

Acum după ce a plâns, s-a mai liniștit și s-a hotărât să nu mai pună la inimă gesturile copiilor, nici cuvintele jignitoare uneori ale colegilor. Își dorea din suflet ca Dumnezeu s-o ajute să poată trece cu vederea aceste lucruri mărunte și să poată s-o bucure pe mama Elena cu cumințenia ei, cu veselia, cu ajutorul pe care să i-l dea în gospodărie. Iar ceilalți nu vor ști niciodată ce mult suferise ea de atâtea ori din cauza lor.

A ieșit din ascunzătoare, și, liniștită s-a dus s-o salute pe mama Elena, să-i spună că totul a fost bine la școală, s-o ajute să dea mâncare la pușorii, care deja o așteaptă nerăbdători...

Florica Aioanei, Suceava

Copil de încredere... sunt și eu

Încrederea este modalitatea prin care oamenii se sprijină, se ajută și se respectă reciproc. Pentru a fi de încredere trebuie să demonstrezi celor din jur acest lucru prin înțelegere, sfaturi, ajutor, sprijin, discreție. Toate acestea izvorăsc dintr-o dragostea sfântă, curată.

Marțuneac Roxana Ionela, clasa a VIII-a

Poți fi un om de încredere dacă nu umbli cu minciuni și spui numai adevărul, dacă ești înțelegător și binefăcător. Ești sincer mai întâi față de mama și tata. Sincer, ca la Spovedanie.

Vasilavshi Lucian Ionuț, clasa a V-a

Am prieteni în care am încredere pentru că îmi sunt mereu aproape, merg la Biserică și sunt credincioși. Ne rugăm unii pentru alții, ne respectăm și ne simțim ca și frații într-o familie, adică uniți. Unitatea familiei, a clasei, a școlii, a neamului ne face să fim puternici, încrezători, optimiști.

Bolohan Ioan Aurelian, clasa a VI-a

Colegii, prietenii au încredere în mine pentru că știu să țin un secret. Dumnezeu mă întărește în Credință și-mi dă răbdare și pot să-i ajut pe oamenii din jurul meu.

Bolohan Laura, clasa a VII-a

Părinții mei și-au pus încrederea în mine pentru că sunt sincer și-i ascult întru totul. Ba mai mult, încrederea acordată mă face să fiu responsabil de orice lucru; să pun suflet în tot ce fac.

Diremia Dumitru, clasa a V-a

În prietenii mei am încredere deoarece găsesc în ei tot timpul un sprijin; umărul pe care plâng și mă descarc, ajutându-mă în situații mai complicate cu un sfat, cu o vorbă bună, cu o rugăciune oferindu-mi ajutor după puterile lor fără să mă dezamăgească sau să mă simt trădată. La fel și eu pun suflet pentru tot omul care are nevoie.

Mazur Anamaria, clasa a VIII-a

Încrederea celor din jur pentru mine se datorează faptului că nu i-am dezamăgit niciodată și cred, cu ajutorul lui Dumnezeu, că sunt o persoană pe care te poți baza. Îmi place foarte mult să mă implic în problemele vieții și am o pace, o bucurie sfântă și o mulțumire sufletească când le rezolv.

Popovici Simona, clasa a VI-a

Elevii Școlii cu clasele I-VIII, Sfântul Ilie, Suceava
Rubrică realizată de prof. Mariana Buiciuc

SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE

Cristian merge la biserică aproape în fiecare duminică. De mic copil a încercat să fie atent la slujbă, dar multe din cântecele și rugăciunile ce le aude în biserică i se par de neînțeles. Cel mai tare se mâhnește atunci când îl aude pe părinte spunând: *Luați mâncăți, acesta este Trupul Meu...* și apoi *Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu...* Ce înseamnă oare asta? Duminică după slujbă, Cristian și-a luat inima în dinți și a așteptat ca părintele să iasă din Sfântul Altar.

- Părinte duhovnic, de ce spuneți *Luați mâncăți, acesta este Trupul Meu...* și *Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu...*?

- Sunt cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos, Cristian. El ne-a învățat să spunem așa.

- Și atunci *Trupul* și *Sângele* ale cui sunt?

- Ale Mântuitorului Iisus Hristos.

- Și de ce trebuie să facem asta?

- Ca să fim ascultători față de Dumnezeu. Iisus Hristos a spus că *Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu are viață veșnică!*

- Cum adică? Noi trebuie să mâncăm carne și să bem sânge?

- Să știi, Cristian, că multă lume nu L-a înțeles nici atunci. Dar El a slujit prima Liturghie și a luat pâinea, a binecuvântat-o, și a zis *Luați, mâncăți, acesta este Trupul Meu...* și apoi a luat paharul cu vin și a zis *Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu...*

- Păi, asta nu-i Sfânta Împărtășanie?

- Ba da, Cristian. Sângele și Trupul Mântuitorului Iisus Hristos este Sfânta Împărtășanie.

- Și bunica-i mai spune cumva ... Precistanie.

- Asta se referă la faptul că înainte de a ne împărtăși trebuie să ne spălăm de toate greșelile făcute. Nu putem să avem sufletele sau trupurile murdare, ci trebuie să fim curați.

- Trupul îl spăl cu apă, dar sufletul nu se vede ... Cum pot să îl spăl?

- Prin spovedanie, Cristian. Mărturisirea păcatelor și rugăciunea către Dumnezeu curăță sufletul și ne pregătește să fim prieteni și ascultători față de Dumnezeu.

- Deci, dacă mă împărtășesc voi fi prieten cu Dumnezeu?

- Da. Sfânta Scriptură ne învață că oamenii care se împărtășesc și îl ascultă pe Dumnezeu sunt prieteni cu El în această viață și în viața

viitoare.

- Păi, vreau să mă împărtășesc zilnic!

- Încet, încet! Nu trebuie să ne împărtășim chiar zilnic, pentru că nu suntem atât de vrednici. Dar trebuie să ne împărtășim la începutul școlii, de ziua noastră, în fiecare post...

- Și când este următorul post, părinte?

- Înainte de Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, Cristian.

- Mulțumesc părinte duhovnic!

Pr. Gabriel Herea, Pătrăuți

Sfânta Scriptură despre... Sfânta Împărtășanie

Să aflăm ce spuneau despre Taina Împărtășaniei doi Sfinți Apostoli. Va trebui să rezolvați corect perechile de exerciții de mai jos și să aflați trimerile pentru două versete din Noul Testament. Rezultatul primului exercițiu reprezintă capitolul, iar rezultatul celui de-al doilea, versetul.

Copiii care vor transcrie din Noul Testament versetele corecte și le vor trimite pe adresa revistei până la data de 1 septembrie 2008, vor primi câte o surpriză!

Sf. Evanghelie după Ioan

$$(31-15):4+2\times(10:5-1)=$$
$$2+7\times(14:2+3)-19=$$

I Epistolă către Corinteni

$$11+3\times(5+18-11)-6\times6=$$
$$9:3+6\times(20:5)=$$

Liturghia catehumenilor

Ce este și unde se săvârșește Liturghia catehumenilor?

Prima parte a Sfintei Liturghii se numește "Liturghia catehumenilor" sau "a celor chemați la botez" deoarece în primele veacuri creștine mulți participanți la slujbele Bisericii nu erau încă botezați.

Din acest motiv ei nu se puteau împărtăși cu Trupul și Sângele lui Hristos și nu aveau voie să participe la întreaga Sfântă Liturghie.

vohodul mic

Cum începe Liturghia catehumenilor?

Slujba începe cu binecuvântarea pe care o rostește preotul din fața mesei Sântului Altar: **"Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor"**.

Această rostire este o mărturisire de credință și arată că ținta Sfintei Liturghii este de a-i conduce pe creștini în Împărăția lui Dumnezeu, Împărăția Sfintei Treimi și de a-i împărtăși de darurile bogate ale acesteia. Împărăția Sfintei Treimi se dovedește prin Sfânta Liturghie deoarece aici comuniunea Persoanelor Sfintei Treimi devine și comuniunea credincioșilor, o legătură de iubire între Biserica luptătoare și Biserica triumfătoare. Credincioșii răspund prin „Amin”, care înseamnă „așa să fie” prin care ne rugăm ca ceea ce am rostit să devină realitate.

Ce este ectenia mare?

Ectenia mare este un șir de rugăciuni pentru toată creația lui Dumnezeu. Ne rugăm pentru pace și bunăstare, pentru înțelegere și unitate între oameni, pentru roadele pământului și pentru întreaga natură, pentru toți oamenii și pentru îndeplinirea bunelor lor dorințe.

După fiecare rugăciune de cerere corul și credincioșii cântă cu smerenie **„Doamne miluiește”**. Pe lângă aceste rugăciuni credincioșii cântă imne prin care îl laudă pe Dumnezeu: Antifonul I (Psalmul 102), Antifonul II (Psalmul 145), Antifonul al III-lea (Fericirile), în timp ce preotul se roagă în taină în Sfântul Altar.

Ce este vohodul mic?

Urmează momentul ieșirii preotului din Sfântul Altar cu Sfânta Evanghelie precedat de paraclisier (pălmărit) cu lumânarea aprinsă, moment care în limbajul bisericesc se numește "vohodul mic". Aceste clipe sfinte simblizează ieșirea la propovăduire a Mântuitorului, predicarea Evangheliei, iar lumânarea reprezintă pe Sfântul Ioan Botezătorul, cel numit și Înaintemergătorul, cel care a pregătit calea Domnului.

Propovăduirea Cuvântului

Un alt moment sfânt reprezintă citirea din cartea numită Apostol, a unui fragment care cuprinde fapte, sfaturi și învățături din scrierile Sfinților Apostoli. Urmează citirea Sfintei Evanghelii de către preot sau diacon în care se prezintă fapte și învățăturile dumnezeiești ale Mântuitorului Iisus Hristos.

După citirea pericopei evanghelice urmează predica, în care preotul explică textul citit din

Evanghelie. La alte biserici cuvântul de învățătură se rostește la sfârșitul Liturghiei. Apoi urmează mai multe rugăciuni stăruitoare, numită ectenia întreită: „Miluiește-ne Dumnezeule, după mare mila Ta, auzi-ne pe noi și ne miluiește”.

Cum se termină Liturghia catehumenilor?

Liturghia catehumenilor se termina prin cuvintele: „Cei chemați ieșiți...” pe care le rostește slujitorul Altarului. Se atrăgea atenția catehumenilor că trebuie să se retragă din Biserică. Pentru cei chemați se roagă credincioșii pentru ca "Domnul să-i miluiască pe dânșii, să-i învețe pe dânșii Cuvântul Adevărului, să le descopere Evanghelia dreptății, să-i unească pe dânșii cu Sfânta Sa sobornicească și apostolească Biserică".

Așa se încheie această primă parte a Liturghiei. Importanța ei reiese din conținutul său bogat în imne, rugăciuni și învățături prin care ne luminăm cu adevărul Credinței și primim harul mântuitor. De aceea toți trebuie să participăm la ea cu smerenie și bucurie.

Se pune întrebarea: care sunt astăzi catehumenii din Biserică? - pruncii născuți care nu sunt încă botezați, unii oameni maturi care în copilăria lor din perioada comunistă nu au fost botezați, cei de alte credințe sau religii care vor să se convertească la Ortodoxie.

un preot slujitor

CREIONUL BUNICULUI

Copilul își privea bunicul scriind la masa lui de lucru. La un moment dat, întreabă:

- Bunicule, scrii o poveste care ni s-a întâmplat nouă? Sau poate e o poveste despre mine?

Bunicul se opri din scris, zâmbi și-i spuse nepotului:

- E adevărat, scriu despre tine. Dar important este creionul cu care scriu. Mi-ar plăcea să fii ca el când vei fi mare.

Copilul privi creionul intrigat, fiindcă nu văzuse nimic special la acesta.

- Dar e la fel ca toate creioanele pe care le-am văzut în viața mea.

- Totul depinde de felul cum privești lucrurile. Există șase calități la creion, pe care dacă reușești să le menții, îți vei forma niște principii de viață.

Prima calitate: poți să faci lucruri mari, dar să nu uiți niciodată că există o Mână care ne ocrotește... Pe această mână o numim Dumnezeu și El ne supraveghează tot timpul fără să ne constrângă libertatea.

A doua calitate: din când în când trebuie să mă opresc din scris și să folosesc ascuțitoarea. Asta înseamnă un pic de suferință pentru creion, dar până la urmă va fi mai ascuțit. Deci, trebuie să știi să suporti unele dureri, pentru că răbdarea cu credință te pregătește pentru viață.

A treia calitate: creionul ne dă voie să folosim radiera pentru a șterge ce era greșit. Trebuie să înțelegi că atunci când îți ceri iertare sau altul îți cere iertare și ne iertăm reciproc, corectăm ceea ce am greșit, și din nou putem fi pe drumul cel bun.

A patra calitate: la creion nu este important lemnul sau forma lui exterioară, ci mina de grafit din interior. Tot așa, sufletul tău pe care ți l-a dat Dumnezeu, este important, deci străduiește-te să-l păstrezi imaculat și să fii model pentru cei de lângă tine.

A cincea calitate a creionului: lasă totdeauna o urmă. Tot așa, să știi că ceea ce faci în viață va lăsa urme, astfel că trebuie să încerci să fii conștient de fiecare faptă a ta.

Și, în sfârșit, *a șasea calitate:* se oferă pe sine pentru binele celorlalți. Tot așa și tu trebuie să fii gata în orice moment de ajutor semenului tău.

Adaptare după Paulo Coelho

Părintele Paisie de la Sihla

Să nu judeci pe nimeni, tată. Tare-i păcat să judeci. Vezi pe cineva că a greșit, să-ți fie milă de el: „Doamne, săracul, uite ce i-a făcut diavolul...”. Și să-i vezi pe toți deopotrivă, să nu zici că unul e mai bun și altul mai puțin bun. Să nu osândești pe nimeni. Să-i ai pe toți mai buni decât tine. Și nu purta grijă de ce fac alții; ia seama la ce faci tu.

Să nu-i judeci pe săraci, tată. De-i poți ajuta, ajută-i. Și chiar de le dai un ban, ai milă de ei. Iar dacă ai, dă-i. Fă milostenie cu lucrul sau cu cuvântul. Fă tot ce poți. Și dacă dai, să fugi cât poți de mândrie. Hei, parcă cine știe ce am făcut! Au fost sfinți care-și dădeau și hainele de pe ei. Eu ce mare lucru am făcut?

Așa, tătucă. Hai să punem de acum început bun. Și cu darul lui Dumnezeu să ne îmbogățim cu toate faptele cele bune ca și cu o cunună frumoasă. Să ne silim să adunăm tot felul de floricele pentru cununa noastră, care mai de care mai frumoase: milostenia, ascultarea, rugăciunea, smerenia.

Iaca ce, dragul tatei: să fii cuminte, cuminte. Comandantul sufletului este mintea. Caută să-ți fie mintea întreagă, să judece drept. Să-ți păzești toate cele cinci simțuri, căci acelea sunt fecioarele înțelepte, dar tot acelea sunt și fecioarele neînțelepte, dacă nu le vom păzi. Și dacă nu ne vom vedea aici, să ne întâlnim la Poarta Raiului!

POVESTEA PĂSĂRILOR CĂLĂTOARE

Primăvara, vara, toamna sau iarna, păsările pleacă în țările calde. *Cum, nu toamna?! Nu.* De la o vreme anotimpurile concurează și ele, ca și oamenii, pentru supremația mondială... Așadar, păsările au plecat spre țările calde cu avionul, cu trenul, cu autoturismul sau cu autocarul. Ajunse în țările calde, păsările și-au căutat înfrigurate un serviciu. Dar nu era atât de ușor. Întâi trebuiau să învețe bine limba acelor țări. Apoi să dea multe, multe interviuri, să completeze multe, multe formulare și să aștepte. *Ce să aștepte?* Norocul de a obține un loc de muncă. De aceea păsările de pretutindeni trebuiau să învețe mult și numai cele mai inteligente, îndemânate, muncitoare și puternice erau angajate și primeau un salariu. *Dar păsările slabe?* Să nu vorbim despre ele. Se întorceau în țara frigului!!! *Și salariile...?* Știi, salariile păsărilor venite din țările reci erau cel mult la jumătatea celor din țările calde.

Salariile le aduceau pentru chiria garsonierei, pentru o masă-două pe zi, pentru căldură, curent și le rămânea o sumă mică pe care o puneau deoparte în fiecare lună ca să-și cumpere și ei o casă sau o mașină sau să se întoarcă acasă, în țara lor unde să aibă de toate pentru ei, pentru puii lor și pentru părinții pe care îi lăsaseră acasă căci erau bătrâni și nu mai puteau nici să

învețe, nici să călătorească, nici să muncească după o *viață de pasăre sau o viață de om.*

Cum o duceți, ce mai faceți, îi întrebau părinții-păsări de acasă fie printr-o scrisoare, fie printr-un telefon.

Minunat, le răspundeau copiii lor din țările calde și continuau să muncească 10-12 ore pe zi pe salarii mici, să locuiască în cele mai mici locuințe, să mănânce cât mai puțin, ca să pună un ban deoparte, pentru visele lor și ale copiilor lor.

Dar voi, dragi părinți, cum o duceți, îi întrebau păsările călătorești pe părinții lor de acasă. Minunat, le răspundeau părinții lor. Avem pensii bune, mâncăm bine, în casă este cald iarna și rece vara, mergem la munte și la mare odată pe an – așa le spuneau și continuau să dea căldura la mic sau să o oprească de tot iarna și să se înfofolească mai bine în două-trei haine, să caute prin piață cea mai ieftină brânză și cele mai ieftine legume și să calculeze în fiecare zi: cât avem de plătit pentru... și pentru... și cât ne rămâne pentru..., și pentru... și renunțau în fiecare lună la câteva mere, la un morcov, la o sticlă de lapte, la un sfert de kilogram de brânză.

Ne este atât de dor de voi, spuneau păsările din țările calde.

Și nouă ne este atât de dor de voi, spuneau părinții din țările reci.

Dar, știți, spuneau păsările din țările calde, să ne trimiteți și nouă prăjitura aceea minunată pe care o faci tu, mamă, din nuci și miere. Și mama pasăre, de acasă, tăia căldura de tot în decembrie și cu banii economisiți mergea la piață și căuta nuci. Vai, nucile și mierea erau atât de scumpe! Și mama pasăre nu mai aprindea nici lumina seara, în casă. Scotea și frigiderul din priză. Cumpăra, în loc de 4 kilograme de cartofi pe lună, numai doi. Și din banii economisiți cumpăra nuci și un borcan de miere. Făcea prăjitură cu miere și nuci. Și când ajungea la poștă și afla cât costă expedierea coletului în țările calde se gândea că va renunța și la medicamentele pentru inimă și le trimitea copiilor prăjiturile de Crăciun.

Îți mulțumim, mamă, scriau copiii păsări din țările calde. Și eu vă mulțumesc, dragii mei, răspundea mama-pasăre din țara frigului. Și vă rog să îmi scrieți cât de des puteți.

Atât! Să nu dați banii pe nimic, pentru mine, căci am de toate!

Și copiilor păsări din țările calde li se făcea dor de mama-pasăre, de tata-pasăre, de cuibul lor de acasă, de grădina lor, de rude, vecini și prieteni, și începeau să taie din porția lor de mâncare, dar să o lase întreagă pe cea a copiilor, doar doar vor reuși într-un an, să pună bani deoparte pentru un drum până acasă, în țara frigului.

Și zborul? Ar fi păcat, dragă nepoată, ca zborul păsărilor să se uite de tot. Așa cum se uită și visele oamenilor. Îmi aduc aminte că, pasăre fiind, visam de mic o casă cu copii, părinți și bunici. ***O casă în care toți membrii familiei să stea împreună.*** Și să își povestească viețile, zborurile, călătoriile și visele, în fiecare zi. Casa aceea există... Ea trebuie să rămână pe stâncă, fără s-o clatine valurile vieții.

după Jianu Liviu-Florian

Timpul liber și televizorul

Psihopedagog Maria Schipor

Fiecare dintre noi a primit, încă de la venirea sa pe lume, un dar special: **timpul**. Deși nu se vede, el este cel care ne ajută să creștem, să devenim oameni. Spunem „ieri” pentru timpul care a trecut deja, „azi” pentru timpul pe care tocmai îl petrecem și „măine” pentru timpul pe care îl așteptăm încă să vină. De ce ne-a dăruit Dumnezeu timpul? Ca să îl petrecem apropiindu-ne mai mult de El. Timpul petrecut la școală, timpul petrecut ajutându-i pe părinți sau pe frați este un timp în care, făcând fapte bune, ne apropiem de Dumnezeu. Ce se întâmplă însă în timpul nostru liber, atunci când nu suntem la școală, am terminat temele și nici părinții nu ne cer ajutorul?

Dumnezeu ne-a dat un alt dar, la fel de prețios: **libertatea de a alege** ce facem în acest timp liber. Astfel încât putem alege o mulțime de lucruri interesante de făcut: să ieșim la joacă, să citim, să vizităm un coleg, să mergem într-o drumeție sau... să privim la televizor. Nu-i așa că ultima alegere ar fi cel mai ușor de făcut? Nu trebuie decât să apăsăm un buton și ... iată, timpul nostru liber încărcat cu desene animate, filme, documentare... Ne întrebăm acum dacă această alegere ne duce sau nu mai aproape de Dumnezeu. La fel s-a întrebat și prietenul nostru Petru atunci când, într-o după-amiază, a descoperit că are timp liber și poate să-l petreacă așa cum dorește. Iată ce ne-a povestit:

Mă gândeam ce-aș putea să fac în această după-amiază, fiindcă am terminat tot ce era de făcut: temele, treburile prin casă, cumpărăturile pentru mama. Mi-am amintit atunci că părintele ne-a spus să nu risipim timpul. Și, fiindcă deja luasem în mână telecomanda televizorului, m-am întrebat: Oare ce ar fi mai bine: să mă uit la televizor sau să fac altceva? Mi-a fost greu să răspund și atunci am luat o hârtie și un creion și am început să scriu :

Cât de mult mă apropii de Dumnezeu

dacă aleg să:

privesc la televizor: stau singur în fața televizorului, și mă „împrietenesc” numai cu personajele de la televizor.

în loc să:

ies la joacă: îmi fac prieteni noi și îmi păstrez prietenii pe care îi pot ajuta sau care mă pot ajuta la nevoie. Astfel mă apropii de Dumnezeu.

privesc la televizor: gândurile mele aleargă printre întâmplările prezentate, fără să am prea mult timp să mă gândesc la ele. Pe cele mai multe le uit foarte repede.

citesc: sunt atent la ceea ce citesc și mă opresc din când în când cu cartea pe genunchi pentru a mă gândi ce este bine și ce este rău. Așa învăț lucruri bune și mă apropii de Dumnezeu.

dacă aleg să:

privesc la televizor: după ce m-am uitat câteva ore la televizor mă simt obosit și, chiar dacă a fost amuzant, mă simt „împrăștiat”, departe de scopurile mele și de cei apropiați.

în loc să:

lucrez cu mâinile (pictat, împletit, cusut, modelat): pot face lucruri utile și frumoase pe care să le dăruiesc celor dragi. În timp ce lucrez cu mâinile, mintea mea e liberă să se gândească la ceva frumos sau chiar să spună o rugăciune.

privesc la televizor: schimb canalele pentru a găsi ceva care să mă bucure numai pe mine. Nu pot împărtăși bucuria și nu o pot dăruia altor persoane.

vizitez un prieten bolnav: am ocazia să aduc un zâmbet și câteva clipe plăcute cuiva care suferă. Îl fac să simtă că este iubit iar timpul trece mai ușor.

privesc la televizor: întâlnesc o lume mai puțin „naturală”, care nu întotdeauna seamănă cu cea adevărată și pe care nici măcar nu am timp să o admir fiindcă „fuge” mereu din fața mea.

mă plimb: pot să admir copacii, să miros florile, să aud păsările, să simt vântul și să-L laud pe Dumnezeu Care le-a creat. Pot chiar să particip și eu la această frumusețe, făcând curat pe unde trec, plantând un copăcel sau îngrijind un animal.

Concurs

Voi ce ați alege dacă ați fi în locul meu? Știu că timpul liber trebuie să mă aducă mai aproape de Dumnezeu și de ceilalți și de aceea trebuie să mă gândesc de două ori înainte de a alege.

Voi ce faceți în timpul liber?

Ați putea să-mi sugerați și alte lucruri bune pe care le faceți voi și pe care le-aș putea face și eu?

Cuvintele înțelepte ale bunicii

Ionel și Ana sunt frați. Imediat după terminarea semestrului obișnuiesc să meargă în vacanță la bunica într-un sat frumos de munte.

Bunico, ce dor mi-a fost de matală!

Dragii mei, cât mă bucur că ați venit!

Ce liniște e aici și aer curat, nu ca în oraș!

Și cât de frumos este! Te încântă cu adevărat orice floare și fir de iarbă! Se vede că Dumnezeu le-a dăruit pe toate omului ca să se bucure de ele!

Bunico, se poate?! De ce nu spui că ai nevoie de ajutor?

Mulțumesc, dragul mamei! Ce copii buni și harnici sunteți voi!

Eu cu ce aş putea să te ajut?

Cel mai bine ar fi dacă ați merge amândoi cu vaca la pășune. Acolo iarba e grasă și laptele va fi mai bun.

Aveți grijă de ea, nu cumva să intre pe ogoarele oamenilor.

Fii liniștită, ne descurcăm noi!

Ionel și Ana se joacă împreună cu alți copii. Vaca lor intră într-un lan de porumb.

Ionel, uite ce face vaca ta! A stricat porumbul mătușii Anica. Să vezi ce pățești!

Măi copii, v-am spus să stați lângă ea!...

A intrat în porumb în timp ce noi ne jucam. Îmi pare rău. Să ne iertați!

Nu o să se mai întâmple.

Mătușă Frusina... Mătușă Frusina...

Ce-i, Anica?

Nepoții matală au păscut vaca în porumbul meu! Să mor eu dacă nu o prind și o duc la tăiat! Iar ei să-și rupă picioarele dacă or mai călca pe pământul meu!

Nu mai blestema atât, măi femeie, că te umpli de păcate!

Dacă te lasă Dumnezeu să mori, unde crezi că vei ajunge? Mai bine adu-ți aminte că duminică, în timpul slujbei tu veneai cu căruța plină de porumb de la câmp. Dumnezeu ți-a îngăduit ispita aceasta ca să înțelegi că relația cu El și cu oamenii e mai importantă decât treburile noastre mărunte.

Iartă-ne, mătușă,
că nu se va mai repeta...

Vă iert, copii, și Dumnezeu să mă ierte
pentru răutatea mea. Așa este, pentru că
n-am cinstit duminica am pățit
încercarea asta. Ba, am mai supărat pe
Dumnezeu cu blestemele mele...

Mergi liniștită acasă, Anico, și vezi
că **pacea sufletului și dragostea**
sunt cele mai importante lucruri.

Ce bine că s-a terminat.
Am crezut că ne bate.

S-a liniștit totul, dar
voi să vă învățați că
trebuie să-i ascultați
pe cei mari și să
faceți bine treaba
care vă e
încredințată.

Da, bunico. Vom
lua aminte de acum
la tot ce ne vei
spune!

Grăfică: Gheorghe Strugaru, Suceava

Limba este mădularul cel mai binefăcător și cel mai vătămător al omului. Deși e un mădular mic, totuși limba produce fapte mari. Un cuvânt bun te încălzește și în vremea gerului celui mai aspru; dimpotrivă, o vorbă rea și în vremea căldurilor celor mai mari îți provoacă friguri. Un cuvânt blând este în stare să potolească mânia, iar o vorbă grosolană poate provoca tulburarea.

Sfântul Macarie cel Mare

Îndemn

Lectura din Sfânta Scriptura (Noul Testament),
Epistola Sf. Apostol Iacob, capitolul 2.

Cât de grav este blestemul

Preot Vartolomeu - Suceava

Duhul Sfânt ne spune prin Sfântul Prooroc David că sunt unii oameni care aruncă vorbele lor ca pe niște săgeți veninoase sau ca pe niște săbii ascuțite. Și într-adevăr, așa cum aruncarea unor săbii ascuțite pot provoca răni de moarte celor pe care îi ajunge, tot la fel cuvintele rele și mai ales **blestemele** pot răni grav pe cei cărora le sunt adresate. O asemenea vorbă răutăcioasă și plină de venin poate lăsa o urmă mult mai gravă decât palma sau nuiaua. Aceasta se întâmplă pentru că orice cuvânt poate avea o mare încărcătură. Cuvântul este purtătorul unui mesaj dar și al duhului care însoțește mesajul. În acest sens, cuvintele duhovnicești sunt purtătoare de har. Ele nu numai că ne învață cele bune, dar ne aduc și bucurie, pace, întărire și ne înalță pe treptele desăvârșirii.

Deși Mântuitorul Iisus Hristos ne-a avertizat că „pentru orice cuvânt rostit în deșert vom da seama în ziua judecării”, mulți oameni tratează cu ușurință acest aspect al vorbirii și nu-și dau seama cât de grav este să vorbești urât, pătimas sau cu răutate.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune că „*cel care blestemă se face gură a diavolului*”. Câți copii suferă necazuri, boli și greutăți în această viață, pentru că au fost blestemați chiar de proprii lor părinți! Cât de grav este păcatul acesta!?! Blestemul denotă în primul rând lipsa iubirii adevărate. De obicei omul blestemă la mânie, plin de mândrie, atunci când îl deranjează ceva la persoana de lângă el sau când a fost jignit ori înfruntat. Acestea nu pot fi niciodată o scuză.

Dumnezeu ne-a poruncit să iubim chiar și pe vrăjmașii noștri și să răsplătim cu bine și celor ce ne fac rău, să ne rugăm și să îi binecuvântăm pe cei care ne blestemă. Și atunci ce îndreptățire putem avea vreodată să ne mâniem și să atragem răul asupra cuiva pentru că ne-a deranjat sau ne-a supărat la un moment dat? În realitate mândria, răutatea și orgoliul ne împing spre un asemenea păcat de moarte. Să ne gândim cât de mult și cât de des Îl supărăm noi pe Dumnezeu, Cel care ne-a creat și Care ne dă toate bunătățile și cât de mult ne rabdă El.

Dacă noi ne facem judecători și pedeapsatorii fraților noștri să nu ne mirăm dacă vom avea parte de aceeași pedeapsă pentru că Mântuitorul a spus: „Cu judecata care judecați veți fi judecați și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura” (Matei 7,2). Dumnezeu este bun și iubitor de oameni și „nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu”, iar dacă din neștiință sau din alt motiv cineva a blestemat sau a fost blestemat trebuie să se spovedească în timpul cel mai scurt pentru a primi dezlegare și trebuie să se străduiască să evite acest păcat.

Blândețea și bunătatea împletite cu credință și fapte bune ți-aduc un bun nume. Virtutea răbdării te ajută să fii model pentru multă lume.

Vasul spart

O femeie bătrână avea două vase mari, pe care le atârna de cele două capete ale unui băț, și le căra pe după gât. Un vas era crăpat, pe când celălalt era perfect și tot timpul aducea întreaga cantitate de apă. La sfârșitul lungului drum ce ducea de la izvor până acasă, vasul crăpat ajungea doar pe jumătate.

Timp de doi ani, asta se întâmpla zilnic: femeia aducea doar un vas și jumătate de apă. Bineînțeles, vasul bun era mândru de realizările sale. Dar bietului vas crăpat îi era atât de rușine cu imperfecțiunea sa, și se simțea atât de rău că nu putea face

decât jumătate din munca pentru care fusese menit.

După 2 ani de așa zisă nereușită, după cum credea el, i-a vorbit într-o zi femeii lângă izvor:

- Mă simt atât de rușinat, pentru că această crăpătură face ca apa să se scurgă pe tot drumul până acasă...

Bătrâna a zâmbit, și i-a spus:

- Ai observat că pe partea ta a drumului sunt flori, însă pe cealaltă, nu? Asta pentru că am știut defectul tău și am plantat semințe de flori pe partea ta a potecii, și, în fiecare zi, în timp ce ne întoarcem, tu le uzi. De doi ani culeg aceste flori și decorez masa cu ele. Dacă nu ai fi fost așa, n-ar mai exista aceste flori frumoase care înprospătează casa.

Fiecare dintre noi avem defectul nostru unic. Însă sentimentul iubirii ne face viața împreună atât de interesantă și ne răsplătește atât de mult. Trebuie să luăm fiecare persoană așa cum este ea și să apreciem calitățile bune ale ei.

BRICIUL și RUGINA

Într-o zi, briciul ieși din mânerul care îi ținea loc și de teacă; și așezându-se în plină lumină, văzu soarele oglinindu-se în luciul lamei sale. Drept care, se simți mândru nevoie mare și nespus de bucuros și, întorcându-se cu gândul la trecut, începu să-și zică în sinea lui:

- Oare să mă mai înapoiez eu în tainița aceea păcătoasă din care am ieșit mai adineauri? Ba nicidecum! Să mă păzească Dumnezeu ca o frumusețe atât de strălucitoare ca a mea să-și sfârșească zilele în asemenea chip ticălos. Ar fi adevărată nebunie să mă întorc să rad bărbile săpunate ale unor țărani, să fac zi de zi aceeași treabă. Oare eu sunt făcut pentru

asemenea îndeletniciri? De bună seamă că nu. Vreau deci să mă retrag într-un loc tainic și acolo să-mi duc viața în liniște și tihnă!

Zis și făcut. Rămase ascuns vreme de câteva luni, până când, într-o bună zi, ivindu-se la lumină și ieșind afară din teaca lui, își văzu lama știrbită asemenea unui ferăstrău ruginit, iar pe fața ei nu se mai oglindea acum minunatul soare. Și briciul se căi amarnic, dar fără nici un folos; zadarnic își plângea nenorocirea, care nu mai putea fi îndreptată, zicându-și:

- Vai mie! Ce bine ar fi fost dacă mi-aș fi întrebuințat, bărbierind, tăișul fin al lamei mele, tăiș pe care acum l-am irosit. Unde-i luciul meu de odinioară? Urâta și respingătoarea rugină mi l-a mâncat pentru totdeauna.

Același lucru se întâmplă cu oamenii care părăsesc munca, lăsându-se în voia lenei; și care, asemenea briciului de mai sus, își pierd tăișul iscusinței, iar rugina neștiinței le strică tot rostul.

Cetele îngerești

Descoperiți pe verticală și orizontală cele nouă cete îngerești.
Un indiciu îl găsiți într-una din rugăciunile de seară.
Cei care vor trimite pe adresa revistei numele celor nouă cete îngerești vor primi o surpriză.

U	E	S	P	M	I	N	G	E	R	I
A	S	C	A	U	N	E	C	R	O	S
R	S	O	P	I	C	U	T	E	J	V
H	E	N	U	C	E	B	E	Z	N	U
A	R	S	T	A	P	A	N	I	I	S
N	A	O	E	C	A	U	R	L	U	G
G	F	C	R	O	T	E	C	F	A	P
H	I	E	I	D	O	M	N	I	I	S
E	M	H	H	E	R	U	V	I	M	I
L	I	U	A	O	I	C	U	P	O	M
I	C	M	P	C	I	P	R	A	E	D

Ionel vrea să participe la Sfânta Liturghie apoi să meargă la bunici.
Mergi și tu cu el!

Ieșire

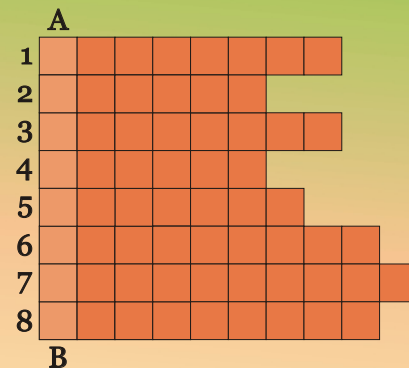
Intrare

Lăcașul Domnului

Completați rebusul de mai jos folosind cuvinte cu sens opus celor date. Dacă descifrarea este corectă, pe verticala AB veți descoperi locul unde vom spori în virtuți.

1. duritate
2. ură
3. mândrie
4. lumesc
5. nerăbdare
6. neînfrânare
7. obraznicie
8. neascultare

Proverbe din Sfânta Scriptură

Iată trei proverbe biblice! Am scris însă doar consoanele.
Pentru a le putea citi, voi trebuie să completați vocalele care lipsesc.
FL NȚLPT BCR P TTL S, R FL NBN N BG N SM P MC L .
(Pilde 15, 20)

CVNTL FRMS SNT N FGR D MR, DLCT PNTR SFLT Ș TMDR PNTR S.
(Pilde 16, 24)

PRTNL BȘT N RC VRM, R N NNRCR L C N FRT.
(Pilde 17, 17)

În vacanță la bunici

Găsiți cele 7 diferențe.

Pianistul

Un pianist discuta cu unul din prietenii săi cei mai apropiați. Vorbind printre altele despre muzică, pianistul îi spuse:

- Dacă nu exersezi o zi, observ eu. Dacă nu exersezi două zile, observă prietenii mei. Dacă nu exersezi trei zile, observă publicul.

La aceasta, prietenul său, care era renumit pentru viața lui exemplară, îi spuse pianistului:

- Mie mi se întâmplă la fel cu rugăciunea. Dacă nu mă rog o zi, observă Dumnezeu. Dacă nu mă rog două zile, observ eu însumi. Dacă nu mă rog trei zile, simt cei din jurul meu.

CONCURS DE POEZII, ESEURI

Cumințenia în viața noastră

Premiul I:

Corina Prepeliță, Gura Humorului;

Premiul II:

Adriana Ionesi, Straja;

Premiul II:

Sânziana Erhan, Câmpulung Moldovenesc

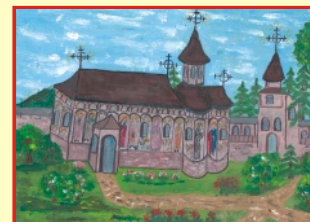
Mențiuni:

Iuliana Vacarașu, Grămești

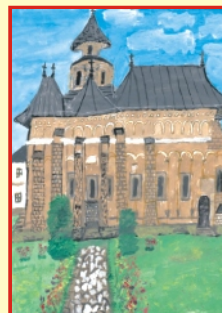
Angela Erhan, Câmpulung Moldovenesc

Ileana Popescu, Straja

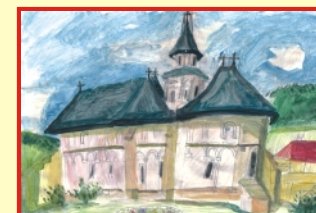
CONCURS DE DESENE Biserici și Mănăstiri voievodale

Premiul I
Marta Alexandrescu,
Pleșești

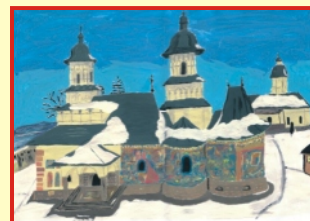
Premiul II
Adelina Corocăescu, Bursuceni

Premiul III
Teofana Verșanu, Borlești, jud Neamț

Clasele I-IV

Mențiuni: Loredana Bratu, Stulpicani
Ramona Scheuleac, Stulpicani; Ana Istrate, Broșteni

Premiul I
Cristina Maței,
Slătioara

Premiul II
Dumitru Olărean, Marginea

Clasele V-VIII

Premiul III
Timofti Flaviu, Fălțiceni

Mențiuni: Ramona Vacarașu, Grămești;
Monica Gherasim, Rădăuți;
Loredana Loghin, Fălțiceni

Mărturia Izvorului

Odată, trei oameni au călătorit împreună. Ostenind în drumul lor, au făcut popas la un izvor limpede, unde și-au astâmpărat setea cu apa lui rece. Deasupra izvorului cineva scrisese aceste cuvinte: **Faceți toți ce fac și eu**. Privind cele scrise, cei trei călători se întrebară:

- Oare ce-ar putea să însemne aceste cuvinte?

Unul dintre ei a zis:

- Eu cred că izvorul vrea să ne spună următorul lucru: *Vedeți?*

Eu alerg mereu printre pământ și pietre și de aceea sunt atât de limpede și de curat. Sârguiți-vă, trudiți mereu, căci munca vă păzește de multe ispite și vă păzește curați de orice rău.

Al doilea călător a zis:

- Mie mi se pare că izvorul ne mărturisește altceva: *Priviți la mine ce apă curată și cristalină am. Însă îndată ce mă tulbur, nu mai sunt bun de nimic și nimeni nu-și mai poate potoli setea din apa mea. Așa e și viața noastră, îndată ce o tulbură greșelile și păcatele, ea nu e bună de nimic. E urâtă și înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.*

Auzind aceste cuvinte, cel de-al treilea călător grăi și el:

- Eu cred că izvorul dacă ne-ar vorbi, ar zice așa: *Apa mea v-o dau în dar fără nici un ban. În dar să dați și voi altora din darurile și bunurile de care v-a învrednicit Dumnezeu.*

Trei păreri diferite aveau cei trei călători și toți aveau dreptate.

Concurs

Imaginați-vă că veți călători în vacanță cu cei trei drumeți. Ce credeți că vrea să mai spună izvorul? Cele mai frumoase răspunsuri vor fi premiate.

Iar oricine vă va da să beți un pahar de apă în numele Meu, fiindcă sunteți ai lui Hristos, adevărat zic vouă că nu-și va pierde plata sa.

Sf. Ev. Marcu 9, 41

Concurs de poezii, eseuri

Tema concursului:

“Virtuțile - în timpul vacanței școlare”

Cele mai frumoase eseuri sau poezii despre virtuți creștine vor fi premiate cu cărți oferite de Librăria “Sfântul Voievod Ștefan cel Mare”.

CONCURS DE DESENE

Tema concursului:

“Maica Domnului”

Cele mai frumoase icoane cu Maica Domnului vor fi premiate cu icoane oferite de Mănăstirea “Sf. Ioan cel Nou” Suceava.

Pot participa la concurs elevii claselor I-VIII. Vă rugăm să specificați numele, clasa, școala și adresa completă.

Materialele vor fi adunate de profesorii de religie și trimise în colet până la **20 August 2008** prin poștă la adresa de mai jos. Îndemnăm profesorii de religie să discute cu elevii conținutul revistei și să-i încurajeze să participe la concursurile propuse.

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propuneri, articole și desene create de voi pentru a fi publicate în numărul următor al revistei.

Mănăstirea “Sfântul Ioan cel Nou” Suceava
Str. I. V. Viteazul, nr. 2, 720034 Suceava
micutiicrestini@yahoo.com
tel 0749 071680

Revista este publicată on-line la:
www.micutiicrestini.esens.ro
și la www.arhiepiscopiasucevei.ro